

TORNA PANDORA

ins cap a la meitat del segle XX el poble de Tossa era imatge d'un treball fort i heroic a mar oberta, unes comunicacions que li donaven un allunyament mai merescut, i paradoxalment hi trobaven acolliment uns cercles culturals destinats a omplir una pàgina molt important de la història de l'art aquí mateix. Un artista va dir-li paradís. Una silueta de vila amb estètica molt estimada ara ja és coneguda a tot el món. Tot això Tossa s'ho ha treballat pacientment al llarg d'uns quants moments o fites de creixement. Un d'aquests moments va ser quan una productora cinematogràfica es va enamorar de Tossa per venir-hi a filmar una pel·lícula amb primeres figures. L'any 1952 es va estrenar Pandora, amb Ava Gardner i companyia, tot de gran record. Però pel·lícules apart, ens fixarem en el nom, només.

Pandora era un personatge mitològic de la Grècia antiga, una dona que tenia una curiositat terrible i això havia de resultar-li fatal: portada per aquesta curiositat va obrir una caixa misteriosa que el déu Zeus li havia confiat a ella; a dintre hi havia tots els mals i es varen escampar per la terra.

Com una altra capsula de Pandora, aquest últim temps s'ha obert una informació que ha escampat estranyesa i basarda. S'han donat detalls d'un projecte que portaria tots els mals possibles a aquest litoral. El lector ja haurà llegit i rellegit detalls de la futura construcció d'un port, un hotel de cinc estrelles, quatre habitatges de luxe i un túnel de comunicació a la zona d'Es Codolar i els Cards. A més, en el mateix lot, encapçalant-lo, hi va la rectificació de tot un pla general, dues paraules que haurien de ser sagrades pel que representen de fidelitat a uns principis establerts, acordats, per ser respectats durant un cicle llarg de temps.

Ara és el moment de recordar que l'any 2006 es va signar aquí la «Carta de Tossa», un document elaborat per uns bons responsables del món naturalista amb el propòsit de protegir els espais paisatgístics. I deuen ser in comptables les aspiracions, com aquesta, de la bona consciència que voldria un país, un paisatge, lliure d'agressors. Tot aquest tema tan llefiscós del projecte citat fereix més la sensibilitat perquè ara ben recentment s'ha produït una excel·lent notícia en l'altre sentit : un ple de la Diputació de Girona ha aprovat per unanimitat el compromís de donar suport a la candidatura dels camins de ronda de la Costa Brava com a «paisatge cultural», que hauria de ser declarat per la Unesco. Són 22 els municipis del litoral gironí que s'estimen el seu tram de camí de ronda com una part d'aquest conjunt irrepetible que va de Blanes a Portbou, que a partir d'ara vetllaran més que mai per la conservació i millorament del seu paisatge singular, sempre fràgil i sempre sota les urpes fosques d'algun negociant. Tossa, què farà?

Al darrere de la serenitat de Tossa, l'autèntica, en aquests moments de xafardejar la capsula dels projectes urbanístics, esperem veure-hi la fortalesa i la contundència de les institucions superiors aportant al paisatge l'última paraula que ha de retornar la més alta confiança que la ciutadania ha de tenir posada en l'autoritat competent.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/11/24/torna-pandora/816147.html?utm_source=rss